

Четиредесет и деветий сонетъ.

Едно семейство — каквито ги има много въ София
и въ Пловдивъ

Par pari refertur!

Той, начумеренъ, самъ сѣди въ единъ салонъ, и вѣстникъ
Чете ужъ; начумерена, тя пѣкъ стои самичка
Въвъ другъ салонъ, и ужъ чете романъ.. „—Ахъ тозъ убѣсникъ!“
Си шепне тя... Той бѣбри пѣкъ: „—Ахъ, тѣзи хищна птичка!..“

. . . Той на една трапеза, тя на друга; той обядва,
Тя пие чай; той се облича, тя се пѣкъ съблича;
За негдѣ като трѣгне самъ, безкрайно се той радва;
Сама да ходи изъ града, — прѣмно го тя обича . . .

Единъ за другий нетърпими,—тѣ се влачатъ жалко
Въ житейски пѣтъ, и спомватъ си за веселото време
Кога сж немали на гърбъ съпружеското бреме . . .

Еднѣжъ или дваждъ въ мѣсеца, сприказватъ се тѣ малко:
Той мълви: „—Тѣжко се живѣй!“ А тя: „—Свѣтътъ е грозенъ!“
И всѣкий охканъето си досвършва съ жестъ нервозенъ.
